

Arrest

nr. 232 890 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. HALLI loco advocaat A. FADILI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit M Diq te Tetouan. U bent geboren op 29 mei 1974. U bent van religie een moslima. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Marokko in uw ouderlijke woning te M Diq. U ging tot het tweede middelbaar naar school waarna u uw studies diende stop te zetten. U heeft nooit een officieel beroep uitgeoefend in Marokko maar u hielp uw ouders wel gedurende uw gehele leven op hun boerderij.

Op 28 november 2013 huwde u op ééntenveertig-jarige leeftijd met M.E.B.M.(...), een Marokkaan met de Spaanse nationaliteit, die op dat ogenblik in Europa verbleef. Jullie huwden officieel en religieus in Marokko. Uw ouders waren gekant tegen uw huwelijk. Na uw huwelijk keerde uw echtgenoot terug naar België waar hij een huis huurde, werk zocht en alle papieren in orde bracht zodat u via gezinshereniging naar Europa zou kunnen afreizen. In de periode tussen uw huwelijk en uw effectief vertrek uit Marokko zette uw vader u continue onder druk om te vertrekken en u bij uw echtgenoot te voegen.

Op 6 september 2017 verliet u Marokko op legale wijze met een visum kort verblijf (type C), met een geldigheid van 11 augustus 2017 tot 6 februari 2018, afgeleverd door de Spaanse autoriteiten. U reisde samen met uw echtgenoot naar Spanje waar u gedurende vijftien dagen verbleef. In deze periode wou u aldaar uw verblijfsdocumenten op basis van uw huwelijk regelen. Na advies van uw echtgenoot zijn advocaat, en nog andere personen, besloten jullie om de procedure in Spanje niet af te wachten. Aangezien uw echtgenoot een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie (E.U.) is dachten jullie dat u uw verblijfsdocumenten elders in Europa ook wel zou kunnen regelen. Jullie reisden door naar België waar u eind september 2017 aankwam. Sindsdien verblijft u onafgebroken in België.

Op 10 januari 2018 diende u een aanvraag tot verblijf in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen, dit op basis van uw huwelijk met M.E.B.M.(...). Op 15 juni 2018 weigerde de stad Antwerpen uw huwelijk te erkennen na een negatief advies van het Parket van Antwerpen. Op 6 juli 2018 werd uw aanvraag tot gezinshereniging geweigerd door de Dienst Vreemdelingen Zaken. Vervolgens diende u nogmaals een aanvraag tot gezinshereniging in. Op 10 september werd deze aanvraag niet in overweging genomen door de Stad Antwerpen. De beslissing van de stad Antwerpen om uw huwelijk niet te erkennen werd op 17 december 2018 bevestigd door de rechtbank van eerste aanvraag te Antwerpen.

Op 16 december 2019 werd u in het kader van een vreemdelingencontrole op uw adres gearresteerd en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge (CIB). Op 30 december 2019 werd een eerste poging tot repatriëring geannuleerd omwille van organisatorische redenen. In het kader van een beslissing tot vrijwillige terugkeer zou u aanvankelijk gevraagd hebben om naar Tanger te worden teruggestuurd. Vervolgens liet u op 29 december via uw advocaat weten dat u afzag van uw vrijwillige terugkeer daar er op dat moment nog verschillende beroepsprocedures lopende waren en u de uitkomst hiervan wenste af te wachten. Op 6 januari 2020 stond een tweede poging tot repatriëring gepland. De geplande repatriëring werd echter geannuleerd gezien u op 3 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U vreest ingeval van een terugkeer naar Marokko op straat terecht te komen daar uw vader weigert om u te helpen omwille van uw huwelijk.

U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Om redenen die hieronder zullen worden aangehaald dient immers te worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw vader niet akkoord was met uw huwelijk en u bijgevolg thans, ingeval van een eventuele terugkeer, niet meer bij uw familie zou terecht kunnen.

Wat betreft uw vrees dat u ingeval van een terugkeer naar Marokko op straat zou terecht komen daar uw vader gekant is tegen uw huwelijk en u bijgevolg niet langer welkom bent in uw ouderlijke woning, dient te worden opgemerkt dat dit **een loutere bewering van uw kant betreft die u niet kan hardmaken**. Bovendien kan uw bewering geenszins worden weerhouden.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, nadat u in november 2013, zowel officieel alsook religieus gehuwd bent met M.E.B.M.(...), nog ettelijke jaren in uw ouderlijke woning heeft verbleven (zie CGVS, p. 3 en 4). Zo stelde u uitdrukkelijk dat u tot aan uw vertrek in september 2017, in casu méér dan vier jaar na uw huwelijk, in uw ouderlijk huis heeft gewoond (zie CGVS, p. 4). In deze periode heeft u naar eigenzeggen geen noemenswaardige problemen gekend met uw vader (zie CGVS, p. 10). Het mag verbazen dat u, indien uw ouders, en meer bepaald uw vader, effectief gekant waren tegen uw huwelijk én u als gevolg daarvan niet langer welkom zou zijn geweest bij uw thuis, tot aan uw vertrek in uw ouderlijke woning heeft kunnen verblijven. Dit ondermijnt reeds in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de houding van uw vader ten aanzien van uw huwelijk.

Voorts staan uw verklaringen in verband met de houding van uw ouders ten aanzien van uw huwelijk haaks op de verklaringen van uw partner. Uit de verklaringen die uw partner heeft afgelegd in het kader van jullie aanvraag tot gezinshereniging blijkt immers dat uw gezin zéér gelukkig was met jullie huwelijk (zie verslag interview E.B.E.M.M.(...) - stad Antwerpen dd. 13.03.2018, p. 2 en 3). Zo stelde hij dat het huwelijksfeest plaatsvond in de woning van uw ouders en iedereen genoot van de festiviteiten. Ook u repte ten aanzien van de stad Antwerpen met geen woord over eventuele problemen met uw vader naar aanleiding van uw huwelijk (zie verslag interview N.H.(...) – stad Antwerpen dd. 13.03.2018, p. 6). U haalde enkel aan dat uw moeder in het begin terughoudend was, daar uw partner op dat moment nog steeds gehuwd was. Het kan echter niet overtuigen dat indien uw vader effectief geen voorstander was uw huwelijk, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen – én u als gevolg daarvan gedurende jaren onder druk werd gezet door uw vader en u actueel niet terug zou kunnen naar uw ouderlijke woning –, u noch uw partner dit hebben aangehaald of hiervan enige melding hebben gemaakt ten aanzien van de stad Antwerpen in het kader van uw procedure tot gezinshereniging. U geconfronteerd met voorgaande stelde u dat dit niet klopt. U voegde eraan toe dat er op het moment van de enquête bij de diensten van de stad Antwerpen problemen waren met de tolk. Naar eigenzeggen zou uw echtgenoot vervolgens gewoon maar wat dingen gezegd hebben zonder te weten waarover het ging (zie CGVS, p. 10). Het betreft echter opnieuw een blote bewering van uw kant die u geenszins staft. Bovendien blijkt uit het verslag van de stad Antwerpen dat zowel u als uw echtgenoot gedetailleerde en omstandige verklaringen hebben afgelegd. Uit het verslag kan geenszins worden opgemaakt dat er zich tolk- en/of vertaalproblemen hebben voorgedaan. Het kan bijgevolg niet overtuigen dat uw echtgenoot de tolk niet zou hebben verstaan of visa-versa.

Verder blijkt uit de huwelijksakte, die u neerlegde in het kader van uw procedure tot gezinshereniging, dat uw vader aanwezig was als getuige van uw huwelijk en hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de verbintenis (zie stukken in administratief dossier, i.c. huwelijksakte). U geconfronteerd met bovenstaande bevinding stelde u dat uw vader wel akkoord diende te gaan daar het in Marokko onmogelijk is om te huwen als vrouw zonder de toestemming van de vader (zie CGVS, p. 10). Hierdoor was uw vader wel gedwongen om aanwezig te zijn voor het ondertekenen van de akte en diende hij eveneens zijn akkoord voor de verbintenis te geven. Deze redenering raakt echter kant noch wal. Indien uw vader niet wou dat u huwde met uw huidige partner, én men weigert om een huwelijk te voltrekken zonder de toestemming van de vader of de voogd, had hij logischerwijs gewoon kunnen weigering zijn toestemming te geven. Dat het huwelijk echter wel werd voltrokken en uw vader als getuige aanwezig was, toont alleen maar aan dat uw vader zijn akkoord gaf voor het huwelijk. Uw bewering dat uw huwelijk tot stand zou zijn gekomen tegen zijn wil kan dan ook niet worden weerhouden.

Dient voorts nog te worden opgemerkt dat **de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België** eveneens de ernst van de door u ingeroepen vrees ondermijnt. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van meer dan twee jaar in België én pas op het moment dat er een tweede poging tot repatriëring naar Marokko gepland stond, besloot om internationale bescherming aan te vragen dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Er kan immers worden verondersteld dat u, indien u werkelijk meent dat uw leven in Marokko in gevaar is, dit direct kenbaar zou hebben gemaakt van bij uw aankomst in Europa, minstens op het moment dat u werd aangehouden en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge (CIB).

Bovendien repte u ook aanvankelijk ten aanzien van de Dienst Vreemdelingen zaken over uw beweerd vrees voor uw vader en vrees om op straat te belanden ingeval van een terugkeer. U gevraagd naar de redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw herkomstland stelde u enkel dat 'u nog bezig bent met een advocaat om hier te blijven' (zie formulier DVZ 'Bevestiging van het horen van een vreemdeling', dd. 16.12.2019, vraag 3). In de marge dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat u initieel zou hebben ingestemd met een vrijwillige terugkeer naar Tanger te Marokko. U zou later echter hebben afgezien van uw vrijwillige terugkeer, daar u de uitkomst van verscheidene lopende beroepsprocedures wenste af te wachten (zie e-mail advocaat FADILI Ali, dd. 29.12.2019). Uit het schrijven van uw advocaat blijkt evenmin dat u in Marokko een vrees koesterde. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat u ten aanzien van de maatschappelijk assistent van het CIB op 3 januari, in casu het moment waarop u een verzoek om internationale bescherming indiende, evenmin melding maakte van problemen die u (zou hebben) (ge)ken(d)(de) in Marokko (zie stukken administratief dossier, i.c. e-mail M.M.(...) dd. 03.01.2019). U maakte geen gewag van enige problemen in Marokko ten gevolge van uw huwelijk, dit ondanks het feit dat u gevraagd werd naar de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst. Deze elementen tonen aan dat het verkrijgen van internationale bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert. Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u problemen heeft met uw vader ten gevolge van uw huwelijk. Dat u ingeval van een terugkeer niet bij uw ouders zou terechtkunnen en geen enkele steun van hen zou kunnen krijgen, eventueel tijdelijk, toont u dan ook geenszins aan.

Volledigheidshalve dient nog worden opgemerkt dat u evenmin aantoont waarom uw echtgenoot niet met u zou kunnen terugkeren naar Marokko. Uw echtgenoot heeft immers op heden ook nog steeds de Marokkaanse nationaliteit (zie CGVS p. 3). Dat uw partner hier werk heeft, hier gedurende ettelijke jaren heeft verbleven en hier een verblijfsvergunning heeft (zie CGVS p. 3 en 4), zijn elementen die louter betrekking hebben op zijn situatie in België doch geenszins aantonen dat hij zich niet eveneens, als Marokkaans staatsburger, samen met u in Marokko zou kunnen vestigen.

Naast een vrees voor uw vader en uw vrees dat u nergens zal terugkunnen in Marokko haalde u voor het overige geen elementen aan die wijzen op het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U verklaarde bovendien ook uitdrukkelijk in Marokko nooit problemen te hebben gekend met burgers noch de Marokkaanse autoriteiten (zie CGVS, p. 9).

Dat u hier bij uw echtgenoot wil blijven, kan ook geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen aangaande uw situatie in Marokko en volstaat dan ook geenszins om u internationale bescherming toe te kennen.

Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegekend dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezinssituatie hier dient te wenden tot de hiertoe geeigende procedure.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden vastgesteld dat u het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade geenszins heeft aangetoond. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster wijst erop dat zij thans procedures lopende heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij zij een beroep tot nietigverklaring heeft neergelegd tegen een

inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze zaken staan vastgesteld op de zitting van 25 februari voor de IXe kamer. Verzoekster is de mening toegedaan dat met het oog op de goede rechtsbedeling, het wenselijk is dat alle zaken behandeld worden door één en dezelfde rechter.

2.2. Hoewel er een mogelijk verband bestaat tussen deze beslissingen, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen ten aanzien van de ene beslissing, op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen alle zaken te behandelen door één en dezelfde rechter.

In casu is de Raad overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet tevens slechts bevoegd om zich uit te spreken tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster geeft een korte uiteenzetting weer van een aantal van voormelde wetsbepalingen en beginselen.

Zij benadrukt dat uit haar verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat zij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoekster herhaalt summier haar vluchtrelaas en volhardt op straat te moeten leven in geval van repatriëring naar Marokko.

Verzoekster geeft aan nooit eerder asiel te hebben aangevraagd aangezien zij reeds andere procedures had lopen en vermits zij in de overtuiging was, gelet op haar Marokkaanse nationaliteit, zij niet in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Verzoekster citeert uit de UNHCR nota "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" en wijst erop dat zij in de onmogelijkheid is stukken bij te brengen die bewijzen dat zij verbannen/verstoten is door haar eigen familie en gemeenschap in het land van herkomst. Zij stelt dat de bewijslast vervalt indien zij een waarheidsgetrouwe verklaring aflegt van de feiten die zich hebben afgespeeld. Verzoekster voert aan dat haar relaas in zijn geheel samenhangend was, hetgeen niet wordt betwist door verwerende partij.

Verzoekster werpt op dat de commissaris-generaal niet afdoende motiveerde waarom zij niet aannemelijk maakte dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst.

3.2. Er worden geen stavingstukken bij het verzoekschrift gevoegd.

Beoordeling

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht als zou zij problemen hebben met haar vader omwille van haar huwelijk daar (i) verzoekster niet verder komt dan loutere beweringen, (ii) haar verklaringen in verband met de houding van haar ouders ten aanzien van haar huwelijk haaks staan op de verklaringen van haar partner alsook op de inhoud van de door haar neergelegde huwelijksakte, (iii) en verzoekster laat tijdig een verzoek om internationale bescherming indient. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat verzoekster evenmin aantoonde waarom haar echtgenoot niet met haar zou kunnen terugkeren naar Marokko daar hij op heden ook nog steeds de Marokkaanse nationaliteit heeft.

3.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 januari 2020, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.6. Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, blijft verzoekster daartoe echter schromelijk in gebreke.

Waar verzoekster stelt dat zij nooit eerder asiel heeft aangevraagd gezien zij reeds andere procedures had lopen en zij in de overtuiging was, gelet op haar Marokkaanse nationaliteit, zij niet in aanmerking zou komen voor internationale bescherming, biedt zij geen verschoning voor haar laattijdig verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat verzoekster slechts na een verblijf van meer dan twee jaar in België én pas op het moment dat er een tweede poging tot repatriëring naar Marokko gepland stond, besloot internationale bescherming aan te vragen, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De nalatigheid van verzoekster dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in België reeds verschillende procedures doorliep om verblijfsdocumenten te verkrijgen. Verzoekster heeft zich derhalve duidelijk geïnformeerd naar manieren om haar verblijf in België te regulariseren. Uit verzoeksters gedrag blijkt dat zij met de door haar ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in haar land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, zo haar beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster zich tevens zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop zij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die zij beweert te koesteren ten aanzien van haar land van herkomst.

Verzoeksters argumentatie niet eerder bescherming te hebben gevraagd omdat zij in de overtuiging was, gelet op haar Marokkaanse nationaliteit, dat zij niet in aanmerking zou komen voor internationale bescherming, kan evenmin als afdoende verschoning worden aanvaard. Zo haar vrees voor vervolging daadwerkelijk op waarheid zou berusten, kan en mag redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekster hoe dan ook zo snel mogelijk bescherming verzoekt. Voorgaande overwegingen klemmen des te meer daar deze redenen verzoekster er niet van hebben weerhouden om twee jaar later alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Waar verzoekster opwerpt dat de bewijslast dient genuanceerd te worden en zij aangeeft dat zij in de onmogelijkheid is stukken bij te brengen die bewijzen dat zij verbannen/verstoten is door haar eigen familie en de gemeenschap in haar land van herkomst, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing haar niet verweten wordt geen stukken te hebben bijgebracht ter staving van haar relaas. Wel komt in de bestreden beslissing duidelijk naar voor dat verzoekster haar bewering dat haar vader niet akkoord was met het huwelijk en zij bijgevolg in geval van terugkeer niet meer bij haar familie zou terecht kunnen, niet kan hardmaken nu uit haar verklaringen blijkt dat zij na haar huwelijk nog ettelijke jaren in haar ouderlijke woning heeft verbleven én dat haar verklaringen in verband met de houding van haar ouders ten aanzien van haar huwelijk haaks staan op de verklaringen van haar partner alsook op de

inhoud van de door haar neergelegde huwelijksakte. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, kan haar relaas allesbehalve samenhangend worden genoemd.

Verzoekster brengt geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen dienaangaande weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen en het louter poneren van een vrees voor vervolging, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermogt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat zij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Waar in de bestreden beslissing volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoekster evenmin aantoont waarom haar echtgenoot niet met haar zou kunnen terugkeren naar Marokko daar hij op heden ook nog steeds de Marokkaanse nationaliteit heeft, stelt de Raad vast dat verzoekster dit motief volledig onbesproken laat.

Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.8. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS